

גנות משוררות

יחסים של ילדים

בהשראת שיריו של יהודה אטלס

דני ואני בקוביות משחקים
דני תמיד מחליט איפה הדלת ועל איזה קוביה יושבים
אתמול אמרתי לו: די!
היום אני קובעת עלי!
דני הביט הביט לצדדים
בעט בקוביות
והלך לשחק עם ילדים אחרים

כשאותי מביאים לגן
אני תמיד נרגז
מבטיח להיפרד בחיוך
ולחכנס בדילוג
כשהגננת אומרת שלום
ההבטחות מתעופפות מהחלון

ילד ניגש אלי מושך את ידי
רוצה לדבר ולומר, אני צריך עזרה
רוצה לשחק ואין מי שישמע
מדבר הוא בג'סמות ומבין מחוות
מתקשר עם כולם
בלי מילים, רק בג'בריזש.
ואני מנחשת
כמו כולם דואגת ומגוננת

בתחילת השנה לגן הגעתי
את הגננת הגבוהה פגשתי
כל כך גבוהה ומפחידה
חששתי, לעזור לי מי ידע?
הגננת הייכה, שרה שיר
ועוד ילדים מהגן אני כבר מכיר

ילד הביא לגן בובה
הגננת אמרה שאסור בובה
אני את שלי השארתי בבית
עכשיו הוא עם בובה ואני עם ה...

בניתי מגדל בקוביות
מגדל מיוחד עם מקום גם להלליות
לידי ישבה מיכל
שלא שאלה אותי בכלל
על המגדל שבניתי
רק לקחה לי את הגג והחניה
ושמה בארמון של ענת ושלה

כשמגיעה שעת הארוחה
אני תמיד מסתכל על הקופסא
זו של נווה היפה
עם שתי הצמות והשמלה
וכריך מלא שוקולד נפלא
נווה מסתכלת עלי חזרה
וחותכת לי התיבה
כבה, בלי לומר מילה
ורק אמא לא מבינה
למה אני אוהבת את הכריך של נווה היפה
כי זה לא השוקולד
ולא הקופסא
זה המבט שלה
שמלא אהבה

ישבתי בצד ממש עצובה
כי גיל לא רצה
לכבד לי מהגבינה הצהובה
אף אחד לא שם לב
שאני ממש לבד
יושבת בצד
מחכה שתגיע דודה רחל
ותיקח אותי לגן המשחקים
לפגוש את אחותי יעל

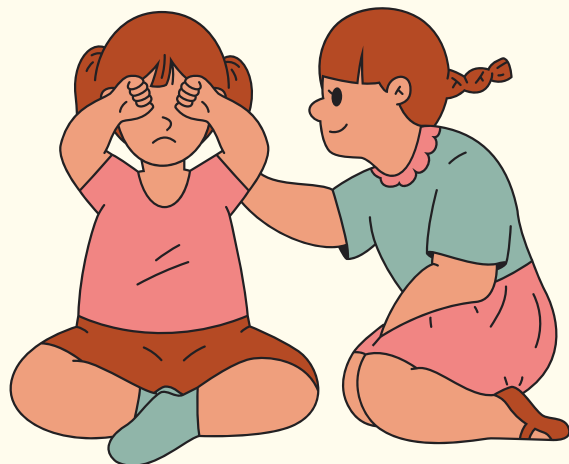
צין לי בראש רעיון נהדר
הלכתי בציפייה עם טוש ונייר
משכתי דיו לכדי ריבועים רבים במספר
אחר כך הוספתי משולשים, עיגולים...
כמה קווים, החלפתי צבעים.
מילאתי את הדף וקראתי לגנן
תראה!

זה רב פנתר שרוקד בלט ומתופף,
הוא יושב על גדר ומשורר.
הגנן ענה לי בחזרה: "האהא, כן בסדר".
התמלאתי אכזבה.
בפעם הבאה שיבקש משהו
אגיב לו בחזרה
באותה הצורה.

הכל התחיל ממש אתמול
שירדתי לשחק בנינה בחול
אדל לקחה לי את המקל
והתחלתי ליילל
הגברת ממול ניגשה אלי
ולא ידעתי מה לעשות בחיי!!
התחלתי לרוץ
נתקלתי באבן
ונפלתי על הפרצוף

לפעמים כשאני בוכה אני לא זוכרת
אם הגננת עצבנה אותי או מישהי אחרת
ובטוח שאין לי תשובה לשאלה: "למה את
עצובה?"

אני רק רוצה לתת לדמעות לצאת
ושחטעם שלהן בפה המלוח
יחזיר לי ללב את המצב רוח

היום בארוחת העשר
פתחתי את התיק
וגיליתי שיש לי כריך עם נקניק
הסתכלתי על ניצה
וראיתי שיש לה פיצה
ואז כשהיא לא הסתכלה
חטפתי את הפיצה שלה
ניצה התחילה לבכות ולמרר
וקראה לגננת לבוא מהר
ואני מרוב בושה
החזרתי לה את הפיצה שנשארה

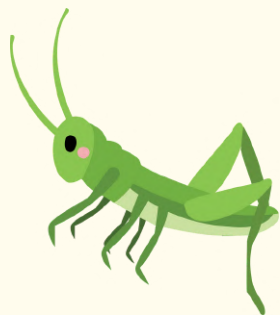
הגעתי בבוקר מוקדם
סידרתי אירגנתי בישלתי חיכיתי שיבואו כולם
ישר כשהגיעו מיכל והגר
באו, הוציאו בובות היה נהדר
אז הגר אמרה שהיא האמא הולכת לקניות
כעסתי, זה לא יכול להיות!
אני האמא, אמרתי ראשונה
ואת, הגר, התינוקת הקטנה
ככה אמרנו אתמול
וכשיובל יגיע יהיה- אח הגדול.
הגר נעלבה, אמרה רק: אבל אבל אבל
שתינו שתקנו, הסתכלנו על מיכל
היא קמה, בלי לומר דבר
לקחה את היר של הגר
ושתיהן יחד הלכו למקום אחר
עלו לי דמעות וחשבתי:
אולי היה עדיף לי לוותר?

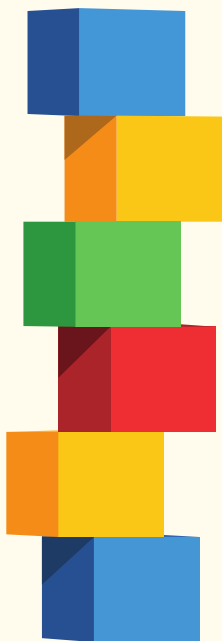
שיחקתי, שיחקתי
לקחו לי, בכיתי
כעסתי נופתי
ולילד הרבצתי
עכשיו הוא בוכה
בכלל לא מרוצה
אבל בכל זאת
מנחמת ודואגת
ולו אני אומרת

בזמן שאת הכתף שלו אני מלטפת
על אף שאני לא מצטערת ולא מרגישה רע
'ילד ילד זה רק משחק, זה לא כזה נורא'

בכניסה לגן שלי, יש גינת ירק
וכל פעם שאני מגיע בבוקר, אני מחפש לראות חרק,
עוזב את חיד של אמא רץ אל הגינה, קולט בעיני גם פרפר, גם עכביש וגם צירעה.
הגנת יוצאת, רודפת אחרי וצועקת 'עכשיו מפגש, תיכנס לגן מיד!'
אני בורח כי בדיוק מצאתי ואני רוצה לתפוס איזה חנב!

בניתי מגדל
מדהים ממגנטים
בחרתי בקפידה
את הצבעים והפיגמנטים
ראגתי שאף ילדה
וילד לא יתקרב
ואז הגיע איתן
המעצבן
ואת המגדל
פירק
היד שלי
מיד החטיפה
אפילו בלי רשותי
כי היד שלי
כועסת מאד מהר
כששאלו אותי למה הרבצת
אמרתי שזה לא אני זה היד
וחוץ מזה איתן הוא זה שהרס
ובכיתי בכיתי נורא

אסופת שירים זו נכתבה על ידי משתתפות ומשתתפי
ההשתלמות - 'שער לפדגוגיה החברתית בגיל הרך' מבית
'דרור בתי הינוך'.

השירים נכתבו במסגרת סדנאת כתיבה, בהשראת שיריו
של יהודה אמלם, בניסיון לתפוש את האופן בו חווים ילדים
וילדות את עולמם, בהיבט החברתי.

משתתפות ומשתתפי הסמינר -

בהירה שרית סיסאי
כרמית אדלר בן נחום
ישרג פרדה זאודה
אורלי שרייבר
בתי לזין
חני פדה
רוני אוליבה
ענת קליינמן
מנשה זינגר
שובל לוי
אליאנה ויינברגר

מיכל פיינגסון
יפית גורי
לימור יתח
אפרת קאופמן
בינה אוחנה יעקובובסקי
ענבל נועם
אורית כהן דואק
שני חסקי
שרית חמי
ליאת פנחסי
הדר גירון
טיגסט אדוניה

